

بنکلی کیسی

Ketabton.com

لیکونکی : عثمان غنی

کال : 1399

ښکلي کيسې

امام حسن البناء رحمه الله!!!!....

د مصر د قاهرې نه لري په يوه کلي کې د روژې په مياشت کې د لمونځ کوونکو تر منځ اختلاف پيدا شوی وو، تر داسې حده چې نږدې وه دا اختلاف په جگړې واوړي، ځينو ويل: د تراويح رکعتونه شل دي... نورو ويل: نه نه د حضور صلی الله عليه وسلم نه يوازي اته رکعت ثابت دي.

د حضرت عمر رضی الله عنه په عصر کې صحابه وو رضی الله عنهم شل رکعت د تراويح لمونځ په جماعت سره اداء کاوه، آیا هغوی تېروتي وو؟! د شلو دليل ضعيف دئ!

موږ خو خپل مشران د اته رکعتيزو تراويح په ويلو ليدلي دي د اتو دليل کمزوری دئ موږ خو شل رکعت وایو د دوی له منځ نه يو اجنبي شخص پورته شو او په لوړ ږغ ئې وويل:

أيها الاخوان!! اې وروڼو

د ده آواز دروند وو، همدا دليل وو، چې د بحث خلک ټول د ده خوا ته متوجه شول، زه د تراويح د لمونځ په اړه له ډېره وخته ستاسې بحث اورم، په مسجد کې ږغ اوچتول د مسجد د آدابو خلاف عمل دئ، حالانکه ستاسې بحث خو د جگړې حالت غوره کوي.

دا ستونزه د حل کېدلو پر ځای لا پېچلې کيږي، که تاسې زما د دوو پوښتنو ځواب ووايست، کېدای شي دا مشکل حل شي، آیا تاسې ماته د دې خبرې اجازه راکوئ؟! هو هو وفرمايه، بس دغه ستونزه دي حل شي، له مختلفو سمتونو نه آوازونه اوچت شول.

پوښتنه دا ده: اجنبي شخص خلک خپل خوا ته متوجه کړل او وئې ويل: د تراويح شرعي حکم څه دئ؟ فرض دي، سنت دي او که نفل؟!

دا نفل دي نفل دي... خلکو ځواب ورکړ، ډېر ښه اوس دا ووايست، چې په اسلام کې د مسلمانانو د اتحاد او اتفاق او اخوت و محبت په اړه څه حکم دئ؟ فرض دئ اخوت فرض دئ... خلکو ورغبرگه کړه

أيهما الاخوان) اې وروڼو)

نفل هغه عمل دئ که کله نا کله ترسره نشي گناه نشته، خو فرض بيا هغه څه دئ چې په پرېښودلو ئې انسان گنهگار کيږي، آيا ما صحيح خبره وکړه که نه...

هو بالکل صحيح خبره ده... ټولو په يو ځای ځواب ورکړ

واعتصموا بحبل الله جميعاً ولا تفرقوا

مونږ بايد د هغه ذات رسئ مضبوطه ونيسو، چې پرې مأمور شوي يو او له جلا کندلو نه ئې منع کړي يو، ځکه په خپل منځيو جگړو مسلمانان بې همته کيږي.

ولا تنازعوا فتفشلوا و تذهب ريحكم...

تراويح سنت دي، خو اتحاد بيا فرض!

اوس تاسي راته ووايست چې کوم شخص چې د يو سنت د قيام لپاره د مسلمانانو تر منځ تفرقه او جلاوالی راولي؛

داسي کس به د دين خيرخواه وي او که دښمن؟

دښمن دښمن... مکمله ټولنه په يو ږغ

ستاسي دښمن مو اتحاد غواړي که انتشار؟!

انتشار... انتشار...

اوس فکر وکړئ کوم شخص چې د رسول الله صلی الله عليه وسلم په امت کي بېلتون راولي، آيا هغه به د رسول

اکرم رښتینی او مخلص امتي وي؟!

د حضور اکرم پيروکار؛ نه نه !!! هغه به د دښمن جاسوس وي...

په دغه وخت کيو ځوان پورته شو او په لوړ ږغ ئې وويل که څوک بيا داسي وکړي ته به ئې منع کړې او که به ئې

ملگری شې.

زه به ئې منع کوم...

تاسي ته د اتو او شلو رکعتونو مسئله مهمه ده، که د مسلمانانو د اتحاد او اتفاق؟!

اتفاق اتفاق... د ټولني ږغ

ايها الاخوان

که تاسي اتحاد غواړئ نو لږ قرباني به ورکوئ، آيا قرباني ورکوئ؟!

موږ هر ډول قرباني ته چمتو يو...

قرباني به بس دا وي، چې پر کوم امام يا خپل تحقيق چې مو اعتماد او اطمینان وي عمل ورباندې وکړ... ئ نور

کسان په دلیل پوه کړئ؛ خو د نورو د رائي او تحقیق احترام هم وکړئ، ځکه هر مسلمان د خپل موقف د ریښتین ولۍ لپاره د قرآن او سنت نه دلیل وړاندې کوي، هیڅ مسلمان له انجیل او تورات نه دلیل نه راوړي، په تعبیر او تشریح کې اختلاف فطري امر دی، په فروعې مسائلو کې چې څوک کومې رأيي ته اعتبار ورکوي عمل دي پرې وکړي، خو د دین د بنیادي او متفقہ مسائلو او په ژوند کې د هغوی د نافذ کولو لپاره ټول په ګډه هلې ځلې وکړئ.

ستاسې دښمن که انګرېز وي او که یهودي؟ هغه به ستا د وژلو په وخت هیڅکله دې ته ونه ګوري چې فلان شافعي د او فلان حنفي، دی اته رکعتہ تراویح کوي او هغه بل شل رکعتہ، د هغوی په سترګو کې هر کلمه ویوونکی یو دی، د هغوی د بریا راز دا دی چې تاسې د یو بل سره وجنگوي. ځکه نو ضرورت دا دی چې مونږ نن د فروعې اختلافاتو نه پورته شو او د کفر او ظلم خلاف سره یو شو، او له ځانونو نه کامل او صحیح مسلمانان جوړ کړو.

د اجنبی وینا ختمه شوه...

خلک ور ولاړ شول او له ډېرې مینې او احترام نه ئې د هغه سره مصافحه پیل کړه، یو معزز شخص ورته را مخکې شو او وئې پوښتل: زه ستا له خبرو نه ډېر متاثر شوم که مو ځان راته معرفی کړئ!

اجنبی: زما نوم حسن البناء دی او زه په قاهره کې اوسم.

د ۲۰۱۱ زېږدیز کال د نومبر د میاشتې پر ۱۹ نېټه له یوې زړې کنډوالې څخه داسې یو څوک ونيول سو چې له نژدې پنځه یا شپږو میاشتو څخه همدلته پټ سوی و، هغه سخت ژوبل او ناروغ و، د خونې (کوټې) حال دومره خراب و چې نه رڼا ورتله، نه تازه هوا او نه یې تشناب درلود، د دې سړي څښاک، خوراک، خوب او حاجت پوره کول ټوله په همدې څلور دېواله خونه کې تر سره کېدل. کله چې دا کس ونيول سو، ګمان کېدی چې له ډېرې مودې څخه وړی او تری پاته سوی او په اونیو اونیو نه دی لمېدلی. د هغه نیالۍ، بالنټ او شپږۍ دومره خیرن ول چې پکښې پرېوتل خو هلته پرېږده په ورته کتلو یې د سړي خوا را ګرزېده. په خیرن او بوینه شپږۍ کې نغښتل سوی کوم کس چې ونيول سو دا یو عام سړی نه و، بلکې څه موده وړاندې همدا سړی ډېر شتمن و، دا هغه څوک و چې نوم یې د نړۍ د څو شتمنو او اغېزمنو خلکو په کتار کې راتلی، هغه ډېر د سکون ژوند تېراوی، هغه پر عیاشیو باندي په ټاڼیو کې په میلیونو ډالر مصرفول. یو وخت یې د لندن په ښار کې په خپل موټر کې سفر کاوی چې د لندن په شمال کې یې یوه ښکلې ماڼۍ (بنګله) خوښه سوه او د همدې ماڼۍ د رانیولو پرېکړه یې وکړه خو د کور خاوند یې له

خرڅولو څخه نټه وکړه او دې ښاغلي د خپل ضد له مخي پر هغه ځای دوه برابره پیسې ياني لس میلیونه بریتش پونډز د ماڼۍ خاوند ته ورکړل او کور يې ځني واخيست.

په ۲۰۰۹ زېږديز کال کي نوموړي خپله ۳۷ مه کلېزه ولمانځله، چي د نړۍ تر ټولو شتمنو خلکو پکښي گډون وکړ، په هغوی کي د روسيې "Albanian tycoon"، د زرو د زېرمو څښتن "peter Munk" او "prince of Monaco" "albert" غوندي د نړۍ مشهورو خبرو گډون کړی وو، او دغه کلېزه تر ننه د نړۍ په گران بیه کلېزو کي شمېرل کېږي.

دا سړی د تر ټولو گران بیه انځورگرۍ د رانيولو شوقي و، هغه د خپلي ماڼۍ د ښایست لپاره د مالیت پر انځورگرۍ په اربونو ډالر ورکړي ول.

په ۲۰۰۶ مېلادي کال کي پر اسرائیلی ممتلي (اداکاری) باندي مین سو، او د هغې د خپلولو لپاره يې پرېمانه دولت مصرف او پر هغې انبار کړ، هغه و چي "orly weinerman" يې انډيواله (گرل فرینټ) سوه، دا نو د نړۍ تر ټولو گران بیه انډيواله نجلی وه. د برتانيې پخوانی لومړی وزیر ټوني بلیر د نوموړي ډېر ټینگ ملگری و. د برتانيې شاهي کورنۍ هغه څو ځلي په "buckingham palace" او "wensley castle" کي د ماښامنۍ او غرمۍ لپاره میلمه کړی و، هغه په لندن او فرانس کي د ځوانۍ شپې ورځي تېرولې، هغه په ډېر ویاړ سره د نړۍ په گوټ گوټ کي قانون تر پښو لاندي کاوی، هغه یو ځل د پاریس په "shanzelize street" باندي موټر په ۱۳۰ کېلومتر تېز رفتار کي تېر کړ چي ټوله اروپايي نړۍ يې حیرانه کړه. او د پاریس ښاري دولت د هر څومره کوشنښ سره سره ونه توانېدی چي لږ تر لږه يې جرمانه کړي. دا سړی د خپل هیواد د "investment authority" مشر و، د پانگي اچوني دغه دولت دومره واک درلود چي د نړۍ په هر هیواد او هر وخت کي يې تر لس بیلېونه "10\$ billion" پوري سرمایه گذاري کولای سوه، او دا ډېره غټه خبره وه.

د داسي نوم او درنښت درلودونکي ژوند څښتن چي د ۲۰۱۱ کال د نومبر د میاشي پر ۱۹ نېټه په کومه خیرنه او بویه شړۍ کي ونيول سو، دا ځوان سيف الاسلام نومېږي، دی په نړۍ کي پر دریم نمبر په تیلو د شتمن هیواد لیبیا د پخواني واکمن کرنل قزافي زوی دی، نوموړی د قزافي ځای ناستی او د لیبیا ولي عهد و، دی په خپل وخت کي د لیبیا دوهم بااثره سړی و، دی دومره اغېزناکه او واکداره کس و، چي کرنل قزافي يې د "نيوکلیر" پروگرام په پرېښودلو باندي قائل کړی و.

سيف الاسلام دا مهال د لیبیا د واکمن دولت په زندان کي دی، او تر مرگ ستونزمن ژوند ورباندي تېرېږي. هغه سيف الاسلام چي یو پښه به يې په لیبیا او دوهم پښه په لندن یا فرانس کي پرته وه، د چا لپاره چي به د فرانس سترو کمپنیو ځانگړي عطر جوړول، دا هغه سيف الاسلام دی چي څه موده وړاندي به يې د برتانيې د هیواد شاهي کورنۍ خاصي میلمستياوي کولې، مگر نن په ټوله نړۍ کي هيڅ داسي هیواد نسته چي هغه ته پنا ورکړي، هغه سيف

الاسلام چي د لندن او فرانس په مشهورو او گرانه بيه خوړنځايونو کي ځانگړي خواږه ورته پخېدله، نن يې د يوه وخت ډوډۍ په ډېره سخته په نصيب کېږي، هغه سړی چې په يوه لحظه کي يې په لس ميلیونه پونډز باندي يو کور رانيولای سواى، نن د سر پنا لپاره د کوټې چت نه لري، د چا چې تر پرونه ميليونان خلک انډيوالان ول نن په زهری او خواستۍ فريادونه کوي خو هيڅوک د خبري اورېدولو او مرستي کولو نه لري، سيف الاسلام له اسمان څخه پر مخکېه را لوېدلې دى، او پاچاهي يې په فقيري بدله سوې ده. ځکه هغه خلک چې الله هېروي او پر ځان باندي د خداى خيال کوي، نو پر داسي خلکو باندي يوه نه يوه ورځ د الله غضب را لوېږي، او بيا يې هيڅوک نه سي ژغورلای.

داسي واکمنان چې واک هر څه گڼي او د اقتدار په نشه کي دومره ډوب سي، خيال کوي چې زما واک او دبدبې لره هيڅ زوال نسته، زما د واک لمر به د خيال پر اسمان همداسي ختلی ولاړ وي او زما د تقدير ستوری به د تل لپاره ځلېږي. نو داسي واکمنانو او زور واکانو ته د سيف الاسلام کيسه په چيغو چيغو وايي: څوک چې د ولس باور او احساس له لاسه ورکړي او پر خپل ځان باندي د خداى خيال وکړي دا کسان به يوه نه يوه ورځ له داسي دردناکه، بې چاره، زليل او بې وسه سر نوشت سره مخامخ کېږي.

3

يو ټيکسي چلوونکی سعودي کيسه کول چې له رياض نه مې دمام ته څلور ځوانان سپاره کړل د ټيکسي ډريور وايي دا څلور واپر بڼه په سور کې نه وو مست ځوانان وو او مجلس يې هم بې سوره وو دی وايي په لار کې د تيلو اچولو له پاره ودریدلم اود مازدگر د لمنځه وخت وو هم و تيل مې واچول وروسته مې ځوانانو ته وويل :که مو خوشه وي د مازدگر لمنځونه به وکړو؟ خو ځوانانو ځواب هېښوونکی و !زماڅنگه ته ناست ځوان په دوی کې لير م شر و او داسی ښکاریده چې د دوی د سفر مشر هم دی شاته يې خپلو ملگرو ته وکتل وروسته يې زما د لمانځه کولو د پوښتنې په ځواب کې راته وويل :مونږ خو لمنځونه نه کوو..

ټيکسي ډريور وايي :زه حيران شوم چې دا څه وايي داسې مسلمانان هم وي چې لمانځ نه کوي !ورته ومې ويل : يارانو !دا منم چې تاسو ځوانان یئ .هر څه به کوئ خو لمنځ بايد هيڅکله پرېږدو له الله سره داړیکوهمدا يوه لاره راپاته ده دا لاره بايد هيڅکله ونه تړو او لمنځ خامخا بايد وکړو.ټيکسي ډريور وايي :ځوانانو پخپلو کې يوه بل ته وکتل او زما څنگ ته ناست مشر يې راته وويل سمه ده څه چې لمنځونه وکړو،لمنځو ته ښکته شوو،اودسونه مو وکړل او زه د لمانځه دامامت له لپاره مخته شوم څلورو واپرو ځوانانو اقتدا راپسي وکړه مسافران دوه رکاته لمنځ اوسلام مې واپړه چې مخ مې را وگرځاوه هغه مشر يو يې لا په سجده پروت و.

موږ ټول ورولاړ شوو چې ځوان مو وښوراوه له حرکتې لويدي و او مهربانه الله ته يې روح سپارلی وه !ملگري يې سخت خپه او ټول په ژړا شول او يوه ملگري يې زيات ژړل، وروسته هغه ماته وويل چې دا زما مشر - ورور دی او باور وکړه چې دا پنځلس کاله کيږي چې لمنځ يې نه وکاوه !خاتمې پټي اونا معلومه دي، په مرگ هيڅ باور نشته، او

مومن بايد دهر لمانځه په مهال په دې فکر وي چې شونې ده دا يې وروستی لمونځ وي لکه په يوه حديث کې راغلي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته يو سړی راغی ورته ويې ويل :يا رسول الله !په لنډه توگه مې پوه کړه، هغه ورته وويل :چې کله لمانځه ته لاړ شې داسې لمونځ کوه لکه همددا دي چې ورستی لمونځ وي [.عن أبي أيوب رضي الله عنه قال :جاء رجل الى النبي صلى الله عليه وسلم ، فقال :يا رسول الله ، علمني وأوجز، قال :إذا قمت في صلاتك فصل صلاة مودع .رواه احمد و ابن ماجه [.الله مو دی لمونځونه د سترگو يخوونکی وگرځي او الله دي زموږ خانمې په ايمان او ښو اعمالو کړي .

يوه ورځ يو سړي خپل مړی بازار ته راوستی ددې لپاره چې خرڅ ئې کړي نو ږغ يې وکړ !چي زه خپل مړی خرڅوم ډېر ښه مړي دی خو يو عيب لري هغه دا چې چغلگر دی .يو سړي د خپل ځان سره فکر وکړ چې راسه دا مړی رانیسه دا دومره عيب نه دی نو ورغلی ؛ هغه مړی يې ځني رانیوی د ځان سره ئې خپل کور ته بوتلی .

مړي د نوي مالک سره کار شروع کړ؛ څه وخت يې خورا ښه کار او ښه خدمت وکړ؛ د څه وخت په تیرېدو سره بیرته هغه خپله عادات پیل کړ. لومړی ورغلی د خپل مالک مېرمنې ته يې وويل :ستا خاوند د بلي ښځې سره اړیکې لري غواړي چې ډېر ژر واده ورسره وکړي او تا پریردي؛ زه تا ته دا خبرې د دوستۍ په موخه کوم زما خبرې دي ستا سره خوندي وي چاته يې بیان مه کوه .ښځې چې د مړي خبرې واورېدې ډېره نا ارامه او خوا بدې سوه د څه وخت په تیریدو سره مړي د خپل مالک ښځې ته وويل چې زه تاته يو نسخه درښم دا کار وکړه ستا خاوند به بله ښځه پریردي .ښځې ورته وويل چې دا خو ښه خبره ده ونیسه راته وې ښه ؛ مړي ورته وويل کله چې دي د شپې خاوند بیده سي نو چاقو راواخله د ږيري وریښتان يې يو څه ور پریکړه ؛ او د ځان سره يې وساته، بس دا کار وکړه خاوند به دي نوري ښځې پریردي یوازي به ستا سره ژوند کوي .

ښځې ورسره خوښه کړه چې دا خو بیخي اسانه کار دی؛ دا کار خو بیخي په اسانۍ سره کولای سم؛ مړي چې ښځې ته دا خبره وکړه دستي راغلی خپل مالک ته يې وويل :اې باداره !ستا مېرمن د نوروسره ناروا اړیکې لري اوس غواړي چې ډیر ژر پر تا باندي مرگونې حمله وکړي تا ووژني او خپلې اړیکې د هغو سره نوري پیاوړي کړي، مړي زیاته کړه چې زه ستا د خواخوږۍ په موخه دا خبرې کوم زما خبرې رښتیا دي هیڅ درواغ پکښې نسته که ته زما خبرې نه منې نو ته نن ماښام ځان پر خوب واچوه مه بیدیره

یوازي په ښکاره ځان بیده وښیه ته به ووينې چې ستا مېرمن به پر تا چاقو راواخلي او بل کار دا وکړه چې زما حال پټ وساته چاته مه وایه چې دا خبره ده راته ویلې ده.

مالک چې د مړيې خبرې واوریدې ډېر خوابدي سو؛ کله چې ماښام سو ده ځان په ښکاره پر خوب واچوئ، مېرمني یې لږ څه وخت انتظار وکړ کله چې یې یقین سو چې سړی بیده دی نو چاقو یې را واخیستی خاوند یې د سترگو تر کونجانو ورته وکتل ژر وغورځیدی تر مټ یې ټینگه کړه او ورته ویي ویل: ته غواړې ما ووژنې؟ نوري خبرې یې نه وکړې دستي یې چاقو ځني واخیستی مخکې تر دې چې مېرمن یې یوڅه ووايي په هغه چاقو یې خپله مېرمن مړه کړه.

د ښځې قریبان چې خبر سوه هغو راوغستل بې پوښتني یې پرده باندي حمله وکړه وې واژه. لنډه دا چې دواړو کورنیو یو پر بل باندي حملې پیل کړې او تر منځ یې لویه جگړه وموښته دا دیوه مړيې د چغلگری هغه بده پایله وه چې په دنیا کې یې خلگو ته ورسول همدا وجه ده چې چغلگری کول ستره گناه ده هر مسلمان باید په کلکه ځان ځني وساتي.

لومړۍ نړیواله جگړه کې یو سرتیري، خپل قوماندان ته داسې ولیکل!

ښاغلی قوماندان صیب!

خپله وسله مې تر خاورو لاندې پټه کړه، نور نه جنگیرم، او دا پرېکړه مې نه د مرگ له ویرې

او نه هم د خپلې مېرمنې، زوی او لور د مینې له کبله کړې!، که راڅخه وپوښتې؟ وروسته تر هغه چې د دښمن یو سرتیری مې مړ کړلو نو

وروسته مې د هغه جیبونه وکتل او یو عجیبه پېښې سره مخ شوم، هغه داچې،

د یوه کاغذ پر مخ چې په وینو کې وو داسې لیکل شوي وو:

پلارجانه! د کومې ورځې نه چې تا زه یواځې پرې ایښي یم، هر سهار تر لمر لویدو پورې د خپل کور د وره مخې ته ناسته یم او ستا د راتلو لارې څارم،

په خدای قسم دا ځل که راغلې، نو غیر کې به دې ټینگ نیسم او بل ځل دې نه پرېږدم چې جگړې ته رانه ولاړ شې،

نو قوماندان صیب! ما دهغې ماشومې لورکې پر وړاندې یو نه بښونکې گناه تر سره کړه،
ما هغه ماشومه د تل لپاره په یوه خیالي انتظار کې پرېښوده، هغه به تر کله ناخبره د خپل مړ شوي پلار د راتگ لارې
خاري، او ترکومه به هره ورځ د خپل پلار د راتگ په انتظار کې تر لمر لویدو پورې انتظار کوي. نو! ورته برخلیک
زمونږ په گران هېواد افغانستان کې هم روان دی،
چې بې گناه خلک په کې وژل کېږي او معصوم ماشومان د تل لپاره د پلار له مینې څخه بې برخې کېږي.

6

یوه ملگري کله چې دې خپل ملگري جنازه ولیده په خندا شو.
سپین گیرۍ ورته وویل بچیه سړی په جنازه نه خاندی
هلک چې سترگي یې له اوښکو دکې شوی وی ځواب یې ورکړ
بابا څه درته ووايم!!..
له زړه مې تورې وینې څاڅي ، خو ملگري راڅخه ژمنه اخستې وه چې کله سره ووينو نو په خندا به یو بل وینو
اودايې هم راته ویلی وو چې کله مړ شوم نو په خندا به زما
خواته راځي ځکه چې هغه وخت به هیڅوک هم نوی چې ستا اوښکې پاکې کړی ښه ملگري دې ژوند ریښتني
سرمایه ده په ژوند یې قدر
وکړی خاص دالله ج درضا په خاطر ورسره ملگری وکړی دروغ مه وایې چل ول مکوی ځان په ملگري لوړ مه بولي
او دانسانیت اخلاقو نه یې استفاده مه کوی انشاءالله ملگري به مو تر آخر دې ژوند پوری وی.

7

یوه ورځ پاچا خپل درې ۳ وزیران دربار ته راوغوښتل ، او ورته ویې ویل، چې هر وزیر یوه کڅوړه درسره واخلي ،
باغ ته ولاړ شئ او پاچا ته ښې رنگارنگ میوې راوړئ! وزیران چې دغه عجیب امر حیران کړل، درې واړه له کڅوړو
سره باغ ته ولاړل. ترڅو چې دپاچا امپرځایکېږي!

(یو وزیر د پاچا لپاره ښې، تازه او مختلفې مېوې راټولې کړې).

دوهم وزیر: په دې فکر چې، پاچا خو خپله ټوله میوه نه گوري، چې څه فرق سره لري؛ نو له تازه او خامو مېوو څخه یې خپله کڅوړه ډکه کړه.

درېیم وزیر چې ډېر ناپوه و، له ځان سره یې وویل چې، پاچا به یواځې ډکې کڅوړې ته گوري او دې ته به نه گوري، چې په منځ کې یې څه دي؟ په دې یقین یې خپله کڅوړه له وښو، پانو او نورو وړو خاشاکو او لرگو څخه ډکه کړه، ځان یې له ستریا څخه بچ کړو او خپله ډډه یې ووهله. دوهمه ورځ له امر سره سم درې ۳ واره له ډکو کڅوړو د پاچا دربار ته حاضر شول. پاچا د کڅوړو له کتلو پرته سمدستي امر وکړ، چې دا درې وزیران د یوې میاشتې لپاره په یوه لرې زندان کې بنديان کړي. همداسې وشول، له دوی سره په کڅوړو کې، له راټولو شوو شيانو پرته، د خوراک لپاره نور هېڅ نه و. اوس نو اول وزیر، چې ښه میوه یې ټوله کړې وه، ټوله میاشت یې په هغه میوه گزاره کوله او میاشت ښه په اسانۍ پرې تېره شوه. دوهم وزیر چې تازه، خامه او پخه میوه یې راټوله کړې وه، له سخت مشکل سره مخ شو، څو ورځې یې تازه او پخه میوه وخوړه او گزاره یې پرې وکړه؛ خو وروسته خامې او خرابې میوې ته مجبور شو، چې خوړلو یې ناروغ کړ او په سختو تکلیفونو کې یې میاشت تېره کړه. درېیم وزیر چې بې ثمره وابښه پانې او خاشاک یې په کڅوړه کې راټول کړې وه، د خوراک لپاره ورسره هېڅ نه و؛ نو له څو ورځو وروسته مړ شو. اوس نو له خپل ځان څخه سم وپوښتي، چې تاسو د حقیقي مالک او پاچا لپاره څه شی ټولوي؟ تاسې اوس په هغه باغ کې ژوند کوئ، چې نېک او بد عملونه دواړه ټولولای شی؛ خو په یاد ولرئ، هر کله چې د پاچا حکم صادر شو، نو خپلې بنديخانې (قبر ته به موسمدم ور واچوي، په دې بنديخانه کې به یواځې تنها یاست، تاسې سره به صرف یواځې ستاسې له اعمالو څخه ډکه شوې کڅوړه موجوده وي؛ هر څه مو چې راټول کړي وي، همغه به مو پکار شي. اوسنو همدا نن کوښښ وکړئ، ځانونه سترې کړئ، ښې او تازه مېوې (نېک عملونه) راټول کړئ؛ تر څو چې هلته ارام او هوساپه خوشحالی سره اووسی.

وايي، چې حضرت داود (ع) د خپل کار په ځای کې یوه ورځ په کار مشغول وو چې ناڅاپه یوه ښځه راغله او له سلام وروسته یې له حضرت داود (ع) څنې وپوښتل چې!

ایا ستا خدای (ج) عادل دی او که ظالم؟
حضرت داود (ع) ورته وویل چې زما خدای عادل دی او هیڅکله ظالم ندی.
لدې سره ښځې وویل:

زه يوه کونډه ښځه يم او کوچني يتيمان ماشومان په کور کې لرم، هره ورځ د غاړې د ستمالونه په کور کې جوړوم او په بازار کې يې پلورم او په پيسو يې خپلو بچيانو ته نفقه برابرېم.

خو نن چې کله د بازار په لور روانه وم په لاره کې ناڅاپه يو هوايي مارغه راغی او زما دټکري ځنې چې پرسر مې ايښی و، د دسمالونو ټول پنډوکی يووړ او خالي لاس کورته راغلم.

ښځې لا خبره خلاصه کړې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه، حضرت داود) ع (ورته د ننوتلو اجازه ورکړه، گوري چې لس کسان تجاران راننوتل او هريو سل ديناره دحضرت داود) ع (په مخ کې کيښودل او ورته يې وويل چې داپيسې ضرورت مندو ته خيرات ورکړی، حضرت داود) ع (ترې پوښتنه وکړه چې خيريت دی، ټول لس کسان او هر يو سل ديناره خيرات ورکوی څه خبره ده؟

تجارانو وويل چې په سمندر کې يې په کشتۍ کې سفر درلود چې د کښتۍ يوه تخته ماته شوه او اوبه را پورته شوې، مونږ ټولو د الله تعالی حضور ته سوالونه وکړل چې که ددې طوفان ځنې ووځي نو هر يو به سل ديناره نزر ورکوي، تجارانو وويل چې د اسمان په طرف مو کتل چې يو مارغه راغی او يو پنډوکی يې په کښتۍ کې را وغورځاوه.

چې کله مو پنډوکی خلاص کړو پکې دسمالونه وو او په هغو مو دکښتۍ تخته وتړله او له طوفان ځنې وژغورل شوو.

حضرت داود) ع (کونډې ښځې ته مخ واپړو او ورته يې وويل چې زما الله ستا په دسمالونو ددوی ژوند وژغوره او د درياب په منځ کې يې ستا د نفقې غم هم وخوړ.

څنگه دومره ستر رب) ج (ته ظالم ووايو؟

ماته خو ډېره جالبه کيسه ده، ځکه مې له تاسو سره شريکه کړه. پۀ هره دنده يا وظيفه کې کار کونکی ناست وي او گټه اخيستونکی ولاړ وي، مگر يواځې ښونکی دی چې هغه ولاړ وي او گټه اخيستونکی ناست وي.!

دا ماشوم يې چې غير کې اخيستی دا د پوهنتون استاد دی، خو دا ماشوم د دې استاد زوی نه دی، دا د پوهنتون د يوې محصلي زوی دی، ماشوم ژړل د دې پر ځای چې محصله لۀ ټولگي اوباسي او يا ورته ووايي چې:

دا درس پرېږده استاد خپله ماشوم واخيست تر څو يې مور پۀ آرامه درس ووايي، خو ماشوم د استاد پۀ ولي ویده شو مشري تکليف دی تشریف ندی..!

ددې کيسې ليکوال وايي: په يوه بازار کې ماته يو چرسې راغی او راته يې وويل، چې د چرسو لپاره لږې روپۍ راکړه. ما ورته وويل چې، راشه خوراک درکوم؛ خو د چرسو لپاره روپۍ نه درکوم. چرسې راته وويل چې، رزق ورکونکی بل دی، که د چرسو لپاره روپۍ راکوې، راکړه کنه لاپم درنه. ما يو څو روپۍ ورکړې او چرسې روان شو، زه هم ورپسې روان شوم. يو ځای کې واده وو يو سړي غټ پتنوس کې وريچې روانې کړې وې چې، پتنوس ترې وغورځيدو او وريچې ترې په ځمکه ولوېدې. چرسې ورته کښيناست چې، خوراک يې شروع کړ؛ نو زه يې وليدم، ماته يې يوه جمله وويله چې، هغه جمله به زما ټول عمر په ياد وي، راته يې وويل چې، دا وخت مې الله تعالی سره اړيکې خرابې دي، کنه نو ماته به يې په لوبښي کې رزق راکوه؛ خو زما رب دومره مهربان دی چې، له چا څخه خفه هم وي، بيا يې هم وری نشي ليدلی.

يوه ورځ مرگ ديوه سړي څنگ ته ورغی ورته ويی ويل نن داخيري ورځ ده سړی ورته وويل چه زه نه يم تيار مرگ ورته وويل نن ليست کی لومړی نوم ستا دی سړی وويل سمه ده مخکی له دی چه ما له دونيا پنا کړی راځه يوه پياله قهوه وڅکو مرگ وويل سمه ده سړی مرگ ته قهوه ورکړه اوپه قهوه کی دخوب گولی ورکړی اوپه درانه خوب یی ویده کړ سړی ليست راواخيست خپل نوم یی دليست اخير کی وليکه مرگ چه له خوبه راپورته شوو!

نو له سپری یی مننه وکړه او ورته ویی ویل

ددی لپاره چه تامی ډیر قدر او عزت وکړ نن لیست له اخیری خوا پیلوم ☹️

12

یو انجلی چی نوی تیلیفون یی رانیول

پلار یی چی ورته وکتل

پوښتنه یی وکړه :کله چی دا تیلیفون دی رانیول نو لومړی دی څه په وکړه؟

لور یی ورته وویل :یوه دانه د ضد ضربه هینداره او یو.کاوړ می ورته رانیوی!

پلار :آیا سوک په زور یره تاته وویل چی دا کار وکړه؟

لور :نه پلاره!

پلار :آیا کله چی تا کاوړ او د ضد ضربه هینداره ورته رانیول نو د تیلیفون د جوړولو شرکت ته کوم توهین ورسیدل؟

لور :یا پلار جانہ بر عکس ټول د تیلیفون جوړولو شرکتونه خپلی وایی چی د کاوړ او هیندارو څخه کار واخلو!

پلار :نو آیا دا کار دی په دی خاطر ترسره کړه چی ستا تیلیفون ډیر زړه او خراب تیلیفون و؟

لور :یا پلاره په دی خاطر می دا کار وکړه چی نغوړم کوم تاوان ورته ورسیژی او که تاوان ورته ورسیژی نو قیمت یی کښته کیژی او بی ارزښته کیژی!

پلار :آیا ستا تیلیفون په در کار سره ډیر بد خوند او خراب معلومیژی؟

لور :یا پلاره زما په نظر ډیر شکلی معلومیژی او که خراب معلوم هم سی په دی خاطر چی د هر خطر څخه په امان دی او تاوان نه ورته رسیژی نه په دی خراب معلومیدل ارزی!

پلار په مینه مینه ی خپل لور ته کتل

او بای ورته وویل :آیا پوهیژی لورمی چی ستا حجاب هم د همدی کاوړ او هینداری په شان دی!

خبريال کيسه کوي چي فيلډ کاسترو د هاوانا په کوڅو کي د شپې لخوا په يوه سر لوڅي جيب کي د خپل يوازي يوه ساتونکي سره گرځېدئ. ما پوښتنه ور څخه وکړه چي تر سل واړه زيات د سي اي اي او ام اي سيکس له لوري ستاسي د وژلو هڅه سوې ده، خو بيا هم تاسي د يوه ساتونکي سره په سر لوڅي جيب کي گرځئ، ولي؟ ده په جواب کي راته ويل، هغه مشران بېرېري چي د خپلو خلگو سره بې خيانت کړي وي، ما د خپلو خلگو سره خيانت نه دی کړی، له دوی څه را پورته سوی يم او د دوی د آزادۍ لپاره مبارزه کوم، ځکه خو د دوی په منځ کي تر ټولو ډېر ساتل سوی او محفوظ هم يم، خطر هغه مهال ډېر راته متوجه وي چي له دوی څخه ليري سم.

د يوه ځوان زړه يو دم بي حرکت شو، کله يې چې روغتون ته ورساوه، د ۲۴ ساعتونو لپاره يې اکسيجن ورکړ، بيرته چې ځوان جوړ شو، ډاکټر ورته د ۵۰۰ ډالرو بيل ونيوې، ځوان د بېل په ليدو وژړل.

ډاکټر ورته وويل: ژاړه مه، که پيسې نه لرې، ژوند مو تريخ او ناچاره وې، نو نه يې غواړم؛

ځوان وويل: د پيسو مشکل نشته، الحمدلله هر څه لرم

او کولی شم، ستاسو پيسې درکړم. ډاکټر وويل: مشکل څه دي، ولی دي وژړل. ځوان وويل: ځکه مې وژړل، چې ستا فقط د ۲۴ ساعتونو پر اکسيجن ۵۰۰ ډالر راغلل، خو ما چي په کلونو کلونو همدا اکسيجن د الله تعالی په مهربانۍ او فضل سره مفت اخيستی دی، اوس زه پوه شوم چې زه څومره ناشکره او رښتيا ستر پوروی يم.

يو سپين ږيري مات سوي بادام د رسول الله ﷺ مخي ته کښېښول، رسول الله ﷺ به د هر بادام په خوړلو سره يو ځل سپين ږيري ته وخنډل او د سپين ږيري پر خوله به سپين بريت موسکي سول، رسول الله ﷺ ته اصحاب کرام په تمه وه چي، اوس به دوی ته هم ووايي چي، راسی بادام وخورئ؛ خو داسي ونه سول.

سپين ږيري ولاړ او اصحاب کرامو وپوښتل چي، يا رسول الله ﷺ مخکي به دې هر شی موږ سره شريکوه؛ خو نن دې ږغ ونه کړ!

خبر ياست چي، رسول الله ﷺ څه وفرمايل؟

رسول الله ﷺ ورته وويل: بادام بيخي ترخه وه، که له تاسي څخه يوه هم تريخ بادام تو کړی وای؛ نو د اخلاصمن سپين ږيري خدا به په غم بدله سوې وای.

16

خداي ج مهربانه دی «د بزگر او بادار تر منځ لنده کیسه»!

يو بزگر له يو مالداره سره بزگرۍ شروع کړه. شپې او ورځې دي تيريري او بزگر چي ډير صادق ريښتيني او د ښو اخلاقو څښتن وو. او خپل کار به يې په ډيره صادقانه توگه کولو او مالدار هم ورنه تر ډيره راضي وو. ددواړو تر مابین ژوند دی تيريري... د بزگر زيات وخت تير شو خو ده دا خپل د کار مالک يا دا مالدار په عبادت کولو تر اوسه نه دی ليدلي. بله ورځ يې له ځان سره دا هوډ وکړ چي يا به کار پريردی او يا به هم دا مالدار په عبادت کولو را بولي.

وروسته نو بزگر به چي کله د الله تعالی عبادت کاوه نو له بادار نه به يې هم د عبادت کولو غوښتنه کوله چي راشه د الله ج عبادت وکړه او لمونځ وکړه خپله غاړه دی خلاصه کړه. مالدار به ورته ويل چي ته مو پريرده!

الله تعالی مهربانه دي.....

هر ځل به چي مالداره ته دی بزگر له طرفه د عبادت کولو دعوت کيده د مالدار سړي ځواب به معلوم وو.

ته مو اوس پريرده! خداي ج مهربانه دي.....

او هميشه به يې همدا يوه خبره کوله چي خداي ج مهربانه دی.....

وخت دی تيريري د غنمو د کښت کولو وخت راوړسيد بادار خپل بزگر ته امر وکړو چي سبا ته به په پلانکي ځاي که غنم کښت کړي!

بزگر ورته وويل: په سترگو ولي نه بزگر لاس په کار شو تر څو تخمونه سره آماده کړي. بزگر د غنمو پر ځاي د جوارو تخم يوه او کښت يې کړ او راغي بادار ورته وويل غنم د کښت کړل! بزگر وويل: هو

څه موده وخت تير شو او مالداره بزگر ته وويل راځه چې هغه غنم وگورو چې څنگه به شوي وي. بزگر ورته وويل: راځه او روان شول کله چې هلته ورسيدل مالداره گوري چې د غنمو پر ځاي جوار راپورته دي. او ويی ويل: دا خو جوار دي او بزگر ته په قهر شو ورته يې وويل چې ما تاته نه وو ويلي چې غنم کښت کړه. نو تا بيا ولي جوار کښت کړي.

بزگر ورته وويل چې خداي ج مهربان دي.....

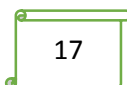
غنم به شي.

مالدار ورته وويل: چې خداي ج خوزه هم وایم چې مهربان دي خو داسي نه چې ته جوار کښت کړي او بيا ورنه غنم غواړي.

بزگر ورته وويل چې ټول عمر مي درته ويل چې راشه لمونځ وکړه راشه عبادت وکړه تا به ويل چې خداي ج مهربان دي.....

نو ته هم د ځان لپاره يو څه کښت کړه چې الله ج يې تاته حاصل درکړي.

گرانو مسلمانانو وروڼو دوه ورځې ژوند دي زيات کوښښ وکړي چې د خپل آخرت لپاره يوه څه کښت کړي تر څو مو حاصل گل او گلزار شي.

غوښه

ساحل منگل

د دروازې له خلاصیدو سره سم مې د انگرې پر لوري قدمونه واخیستل. کمه شېبه مې د کور جوړښت تر سترگو تېر کړ او کتل مې چې څو خونې لرې، په انگرې کې څخه پراته دي او کوم هغه څه دي، چې د سړي پام وړ اوږي.

په کرار - کرار مې قدمونه اخیستل او د کور په جوړښت مې فکر کاوه، چې بې پامه مې پښه د یوې وړې کنډې په څنډه کې وښویده. د لینګي یوه برخه پوستکي مې وسولیده او لږ شان مې د شرم احساس هم وکړ. که څه هم د درد احساس مې وکړ خو ځان مې داسې ونيو، چې هیڅ هم ندي شوي. د کور ښځې هم زما په لوېدو خپله همدردی ښکاره کوله خو ما دغه خبره بیخي عادي ونيوله.

زه هم د خیریه ټولنې له هغو رضاکارانو څخه وم، چې په کلیو او بانډو کې مو له بې وزلو سره مرسته کوله. ښځه مخکې، ماشومان ترې تاو او زه ورپسې شوم، تر څو یې د کوټې مخ کې چوټره کې په غوړول شوې دری کینولم. له معمول سره سم مې له ښځې څخه د خپل ژوند احوال وپوښت، چې څه حال لري، تر کومې کچې بې وزله دي او زمونږ مرستې به ددوی په ژوند کې څومره ګټورې پریوځي.

ښځې د خپل ژوند کیسه داسې پیل کړه:

له ما چاپیره درې هلکان او یوه یو کلنه لور مې چې گورې زما په شمول همدغه پنځه کسه یو. کلونه کلونه کېږي چې اقتصادي وضعیت مو ښه نه و، خو څو میاشتې مخکې مې خاوند په ښار کې له یو چاسره کار پیدا کړی و، دوه ورځې کار یې وکړ په دریمه ورځ چې له کوره ووتلو مشوره یې راسره وکړه، چې نن له هغه کس څخه چې زه کار ورسره کوم څو پیسې اخلم. ډېر وخت کیږي، چې غوښه مو نده خوړلې، غوښه راوړم او څه اندازه به کچالو هم راوړم.

په همدې خبرو او مشورو مې خاوند له کوره ووت. د ماسپینین دوه بجې به وې، چې دوازه ټک-ټک شوه، پنځه کلن زوی مې دروازې ته ورولیږه خو بېرته یې له دوازې رامنډې کړې. زوی مې له خوشالۍ په جامو کې نه ځایده، ویل ابی! درې سړي راغلي یوه لویه خلته یې له غوښه یې راوړې ده وایي مور ته دې غبر که چې دا یوسې. مورې! غوښه درنده ده زه یې نشم راولی ته یې راوړه.

زه هم حیرانه ودرېدم، چې دا کوم سخي پیداشو چې یوه خلته غوښه یې مونږ خوارانو ته راوړې. د دروازې پر لوري مې ګړندي ګامونه پورته کړل تر هغه چې دروازه مې خلاصه کړه.

سترې مشی! تاسو څوک؟

دریو واړو داسې حالت لاره چې ماسره د خبرو کولو ته یې زړه نه ښه کاوه. خو له رنگه پوخ سړی چې عمر به یې له پنځوسو اوښتی و رانږدې شو او غاړې یې تازه کړې.

خوږې! د خدای چې څه خوښه وي، مونږ اوتاسو باید د هغه رضا ومنو او که مو ونه منله خدای به راته نور هم په قهر شي، ستا خاوند د ښار په ننني موټر بم کې په حق رسیدالی، دهغه د بدن هغه برخې مو راټولې کړې، چې مونږ څه ناڅه وپیژندلې، دا هغه خلته (پلاستیک) دی چې ستا د خاوند غوښې مو پکې راوړلې.

په بدن کې مې څړیکې شوې، سر راباندې تاو شو، حواس مې له لاسه ورکړل او د یوه لیوني په څېر مې په ځان خولې ولگولې. د خاوند مرگ، بیا داسې مرگ داسې شولکه ټوله دنیا مې چې پر سر راغورځیدلې وي.

نه پوهېږم چې په هغه شېبه کې به پر ما او بچیانو به مې څه تېر شوي وي، خو زه داسې څوک وم، چې په ټول ژوند مې چندانې خوشالي نه وه لیدلې، له هر ډول درد او غم سره بلده وم او له ځان سره مې وویل چې د خپلو بچیانو لپاره هم باید خپل حواس پر ځای کړم.

په دې شېبه کې نه وم پوهېدلې چې څومره وخت به وتلی وي، خو هغه کسان چې (پلاستیک) یې راوړی و له دروازې تللي وو. (پلاستیک) مې راواخیست ومې نه کتل چې زما د خاوند د بدن کومې کومې برخې به یې پکې اچولې وي. دومره مې وکړل چې د دروازې رادېخوا یې په هغه کیندل شوې کنده کې یې واچوم چې تېر کال مو وچ شوی نیالګی ترې کارېلی وه او هغلته مې یو څو بېلچې خاوره پرې واړوله.

ښځې دغه کیسه په داسې ډول کوله ته به وایي چې د خاوند له مرگ اوس خبریږي او هغه صحنه په حقیقت کې گوري. سترګې یې پاکې کړې او هغه کنده ته یې لاس ونيو او وي ویل: ته چې له دروازې رانوتې او پښه دې وښویده هماغه مې د خاوند قبر وېوله.

اوس نو ته ووايه چې په داسې حال کې به مو ژوند څنگه وي؟ وړه لور مې اوس هم د پلار له مرگه نده خبره، پنځه کلن زوی خو لا داهم راته وایي، چې مورې سخته بخیله یې هغو کسانو چې غوښه راوړه په کنده کې دې واچوله خو مونږ ته دې پخه نکره.

یوازې یوه شمېره! (لنډه کیسه)

لیکونکی: خالق رشید

دزازه میزپرسمې ایښې وړه کتابچه سر درې څلویښت کلنه شوه ، وړه کتابچه ده ، درې څلورځلې مې سره گنډلې اوصحافي کړې ده، دا زما دتلیفون دشمیرو کتابچه وه...چې زما د ډیرونډې ملگرواو دوستانو شمیرې په کې په منظمه اوبنکلي خط لیکل شوې وې ...

هغه ملي، چې دکابل جنگونه پیل شول اومور هم له کابل په تیښته تیښه دباد وزرشوو، له ډیرې بدې ورځې داهم په کابل کې راڅخه پاتې شوه، کابل انجنیرصاحبانو او ددین پتنگانوړنگ کړ، طالب یارانو بیا د پولې پرک ته کیناوه، امریکایانو دخپلو لوړپوړو ودانیو د غچ په خاطر دابی گناه ښاردتلولې بدمستانوپه نغوته په لویولویو بمونو وویشت... او په وینو یې ولاړه ...

خو کابل مړنه شو، کابل له سختواو بدو ورځو وروسته بیا سرراپورته کړ...له هغوبدوشپوورځو چې چایې کله هم فکر نه کاوه... زمور یوځل بیا یادونو او کتابونو ته وریام شو، که څه هم زمور مساپري د هاتي کولمه شوې وه ، خو په دې دومره اوږده موده کې باوروکړئ چې دکابل یادونه او کتابتونه مې یوه ورځ هم له یاده و نه وتل، میرمنې به مې تل ددغویادواو ارمانو لړۍ په یوه لنډه جمله کې رالڼده کړه :

- کابل وران شو، زرگونه بې گناه ککړې په کې په وینو ورنګیدې ...اوت ه لاهم د یادونواو کتابونو په غم کې یې ...

دا خبره به مې چې واوریده په رښتیا هم ځان به مې غلی ونيواو پرخوله به مې لاس برغولي کړ، له ځان سره به شوم : هو، رښتیا، کابل وران شو او زه لاهم ...

رښتیا خبره خوداوه، کله چې مور له وطنه په وتلو ناچار شوو، هرڅه مو له یاده ووتل، له نژدې گاونډیوسره موهم نه ولیدل اونه موله یوه اوبل سره خدای پامانی وکړ، جگړه دومره خونړۍ شوې وه چې په یوه کوڅه اویوه زینه کې له یوه اوبله ورک شوو، دیوه اوبل پتې هم راڅخه ورکې شوې... ځکه خوبه په همدغه حال کې مور دخپلې دغې کتابچې چې په هغې کې د خپلوانو او دوستانو شمیرې وې افسوس کاو اوتل به مو په دریغ سره دا یادوله :

-کاشکې مو دشمیرو کتابچه له ځان سره راوړې وای ... کاشکې چې هغه خوموله یاده نه وای وتلې ... اوداهغه کتابچه وه چې په هغې کې زمور دټولو یارانو دوستان شمیرې له کلو راهیسې خوندي وې ، ډیره پخوانۍ شمیره په کې زما د لومړني دورې د ټولگیوال دکورشمیره وه ، دوحید مومند ... ۳۰۹۱۵ ... هغه چې تراوسه یې هم مړی اوژوند راڅخه ورک دی ... هو، داشمیره تراوسه هم زما په یاد ده ... په یاد ...

خواوس له کلونو وروسته مور ټولو ته دا څرگنده شوې وه اوله هرچا مواوریده اوریده ...

- کابل مړنه شو... کابل مړنه شو ...

اوکابل یوځل بیا د خپلو وړانو اوکنډرکنډرکنډوالوله سختواو بدو ورځو وروسته په خاوراو وینو لړلی زخمي زخمي سر راپورته اود آشه مایی مور پرلمنه یې دانصاف اوقضاوت په لامل کیښود... خودریغه چې تراوسه هم لاچا انصاف ورسره ونه کړاود وړانی سپین سترگی سرتیتی یې لاهم ځان ته نه نیسي اولایی هم دنورو پرلاس ځوروي اوخاروي ...

له اوږدو تیاریو وروسته مور یوځل بیا لکه یو وزی مرغان بیرته له یوې اوبلې خوا ورغبرگ شوو، داسې چې کورونه سوي ول ... غلوهرڅه وړي ول، خویوڅه چې د دوی زورنه و، ورته رسیدلی هغه یادونه اوکتابونه ول، هغه چې دم گری تردرنو گردونو لاندې پت شوي اوپه گوليو زخمي زخمي یوې اوبلې خواته پراته وو... تورتم اودهغه ورنونکې خپې د کابل پرټولو کورونو اوگودرنوباندې تیرشوي وې، زما دکورهم دغه حال و، کله چې مې دکتابتون ماته دروازه له درنوخاورو اوخځولو را واپوله، دکتابونو المارې ټولې را نړیدلې وې، یوې پرېلې یې لکه دکابل بی گناه شهیدې میندې ساړه سرونه ایښې وو، کتابونه هرې خواته له غیروتیت اوپرک شوي پراته وو... دلوستنې دمیزدوې پښې ماتې شوې وې، یوازې پردوو نورو ولاړو... دکاغذونواو اخبارونو رنگونه لکه خزان وهلي پاني زیږشوي وو، دمیږخانه نیم کښه وه، په سختۍ مې راخلاصه کړه، هرڅه چې په کې وو، ټول په خاورو لړلي ول، راپورته مې کړل، دوږې مې یې یوې خواته کړې، کتابچه مې مخې ته را وپړکیده هو، هم هغه کتابچه، هم هغه دیارانواو خپلوانو دشمیرو اونمروکتابچه... ټول ورته خوشال شوو، زر زرمې یې پانۍ یوې اوبلې خواته سره واپړولي، دلومړي مخ شمیرې سمې نه لوستل کیدې، خو لومړۍ شمیره چې زما په یاد وه، د دریو اونهو ترمنځ صفر یې له منځه تللی و، خو داچې زما په یاد وه زرمې د دریو مخې ته یوصفرکیښود، شمیره مې دایره کړه،خو له هغې خوا به ځواب راغلي :

- داشمیره موجوده نه ده ...

زرمي بله شمیره دایره کړه، دهغې له خوا هم ځواب راغی :

- دا شمیره گرد سره نشته ده ...

لس شمیرې مې په پرله پسې ډول دایرې کړې، خوله یوې مې هم ځواب ترلاسه نه کړه، یاره، شلمه دیرشمه شمیره مې چې دایره کړه زنگ تیرشو اوغږ راغی :

- بلي،

زرمې ځواب ورکړ :

- داد ولسوال صاحب کوردی ؟

- ته څوک یې ؟

- پردیس گل ، د ولسوال صاحب د زوی هم صنفی ...

مقابل لوری راته په غرمبا شو :

- و وروړه ، زه ولسوال ملسوال نه یم ، قوماندان یم ، قوماندان تورتم گل ... دالس پنخلس کاله کیږي ، کله چې زه

کابل ته راغلی یم ، همدغه زما شمیره ده پوه شوې که نه ؟

زرمې ځواب ورکړ :

- سمه قوماندان صاحب وېښه چې زه غلط شوی یم ...

همداسې مې شمیرلې دایرولې ، هغوچې خواب یې نه راکاوه ، او راته ویل به چې : دغه شمیرموجوده نه ده ... هغه به مې په نښه کړې چې گواکي نشته ...

څه سردې خوږوم ، په شمیرو دایرولو باندې ستړی شوم ، نه پوهیږم چې څوومه پاڼه به وه ، بیا مې د ولسوال صاحب غني خان شمیره مخې ته راغله ، بیا مې توکل پر خدای اود زړه زور وکړ ، دایره مې کړه چې زنگ یې تیرکړ ، یو پنډه غږ ترې راووت :

- هلو ... بلي ...

زرمې پوښتنه ترې وکړه :

- دا د مدیر صاحب اسماعیل خان کوردی ؟

- اسماعیل خان یې لا څوک وي ؟

بل چاته یې غږ وکړ :

- وهلکه راشه دا غوا دې پرېږده دا سړي څه وایی ، ځواب ورکړه ...

یوبل غږ راغی :

- بلي ، سلام ،

زرمې پوښتنه ترې وکړه :

- دا دوحید دوی کوردی ، د ولسوال صاحب غني خان ؟

- نه وروړه ... دا دمولوی سترجنرال استاد ماشیندار صاحب کوردی ...

و ډار شوم زرمې په خواږه ژبه ځواب ورکړ :

- وېښی ، وروره ، نه ولسوال صاحب نه مولوی و ، نه جنرال اونه ماشیندار... بښنه غواړم ...

غورۍ مې کښوده ، یوشمیر خپلوان چې راسره ول ، هغوی ته مې مخ ور واپاوه چې دا شمیرې خو یوه هم کارنه کوي اوکه داخلک اوس په دې لوی ښار کې نشته ؟

موږ په همدې کې وو ، چې یو زنگ راغی ، ورته خوشال شوم ، چې څه که خدای کول یو څوک خو را پیداشو ، خامخایې زما شمیره لیدلې ده ... کله مې غورۍ پورته کړه واومې وریدل :
- تاسې زما شمیرې ته زنگ وهلي ، ته څوک یې ؟
ځواب مې ورکړ :

- زه پردیس گل یم د مستوفی امین خان زوی ...

زړیې ځواب راکړ :

دا امریکا سفارت دی ... نور پردغه شمیره زنگ ونه وهې ... پوه شوې ؟
غورونو مې ترنگ آواز وکړ ، اوشیرماما ته مې وویل چې ترسلو زیات زنگونه مې ووهل ، خو دیوه له خوا هم ځواب رانغی ...
ما ما راته کړه :

- خیردی هغوی چې لیدل یې ډیراړین وي ، کورته به یې ورشو ، نورځان په شمیرو مه سترې کوه ، شپاړس کاله ستا په کتابچه تیرشوي ، زیاتره هغوی چې له تاسره یې شمیرې شته ، هغوی له ښاره وتلي دي ... هوډیروخت تیرشوی ...
ډیره زما نه تیره شوې ... دلته شمیرې بدلې شوې ، خیرې هم بدلې شوې ، کوڅې هم بدلې شوې ، دلته خبره سرچپه روانه ده ، ټول ښار په قوماندانانو اوغلورا ډک شوی ، ډیرکورونه دوی پنگ کړي اونورې ورباندې جوړکړي ، ځکه خود اصلی کورخواند اوس په دغه ښارکې خپل کورنه شي موندلای ... دلته اوس هرڅه بدل شوي ... شمیرې بدلې شوې اوخیرې بدلې شوې

خوورځې مې همداسې په شمیرودایرولو تیرې شوې ، خو له پخوانیو دوستانو دیوه هم ځواب رانغی ، ناچارشوم ، کورونو ته یې هم ورغلم ، له بده مرغه چې کورونه یې په کورونو کې ورک شوي ول ، له دې سره سره به مې هم زړه طاقت نه کاوه ، دښې ناوخته به مې هم شمیرې دایرولې ، خو په هغو شمیرو کې اوس زما ددوستانو غبرونه نه اوریدل کیدل ، ډیرو خویي ښه وکنځلم ، ښې سپورې پورې مې هم په کراتو مراتو ترې اوریدې اوریدې ...

پرون مازدیگریا زما په تلفون کې شرنګ شرونګ شو ، بیا مې زړه را وهڅیده ، په دې هیله چې کیدای شي دکوم

دوست تلفون وي، په وارخطايي سره غوري غورته ونيوه :
- بلي ، مهرباني وکړئ زه
دنجلۍ نروچکي غږ و :
- ستا له خوا هره ورځ زنگونه راځي .موږ وخت نه درلود چې ځواب مو ووايو... تاسو ...؟
- ما بيا خپل غم وهلي نوم ورته ياد کړ او ور زياته مي کړه :
- وښيې دا مستوفي صاحب کوردي ؟
رانه يې وپوښتل :
-مستوفي يې لا څه شي وي ؟
- مستوفي امين الله خان ... دوست مې دى ، همدغه شميره ده ،
راته په خندا شوه :
-اوس دمستوفيانو، پاچاهانو وخت تيردي ... وايه زړه دې کيږي چې راشي او پته درکړم ...
سخت يې وډارکړم ، غوري مې زر کښوده ...
ماما را باندي پوه شو، په جدي څيره يې راته وويل :
- لا دهم زړه نه دى صبر ... لاهم غواړې چې ... واورې ... هيله کوم، نوره داکتابچه بيرته پرهغه ځاى چې دا شپاړس
اوه لس کاله هلته پرته وه درنه کيږدې، نورمه شله کيږه

رښتياهم، واړې مې سره ختلې وې، کتابچه مې سره واړوله راواړوله، نوره نو داسې شميره نه وه په کې پاتې چې زړه
مې ورپسې ختلاى واى،خو بيا مې هم د وروستي خل له پاره سرتريايه شمير و ته دچا خبره د زړه په سترگو وکتل
.... ښه مې ورته وکتل، دهرې شميرې ترڅنگ د درنو نومونو په ليدو اولوستو سره مې ترسترگو خداى شاهد دى
تياړه تياړه کيده ... ښه مې وکتله، خويوه شميره هم داسې نه وه چې ما به نه وه دايره کړې...هيچا هم ځواب رانه
کړ، يوازې يوڅو ځوابونه
مې چې واوريدل هغه هم ډير زړه بوږنونکي اودردونکي وو... اونا آشنا...

بس نورنو آرام شوم ... داسې ښکاريده چې نورنوڅوک په زړومينو اوزړو شميرو کې نه ول پاتې ...پخوانيو شميرو
ځواب را ته ونه وايه، په سلگونونومونو ډکه زړه کتابچه کې مې يوازې يوه شميره وه چې زنگ يې تيراوه خو دريغه
چا نه پورته کوله ... ؟

پاى

د ۲۰۲۰ کال د سامبر ۲۰

ليکوال : فهيم لمر

په لسم ټولگي کې وم، چې موږ له کلي څخه ښار ته را کډه شوو. له ماشوم توب څخه مې له ډاکټرۍ سره لږیده. یوه ورځ له ښونځي څخه کور ته راغلم. له کلي څخه، کلي وال مو راغلی وو. مېرمن یې ناروغه وه. ځان سره مې وویل: ته دو بیچاره گانو ته وگوره، له څومره لږې ځای څخه ډاکټر ته راځي. ځان سره مې هوډ وکړ کله چې ډاکټر شم، نو خامخا کلي ته ځم، د دې مسکینانو رنځ به دوا کوم. دولسم ټولگي ته شوم، او د کانکور ازموينې ته مې چمتوالی ونيولو. کال وروسته، په ازموینه کې مې گډون وکړ. د کابل طبي پوهنتون ته بريالی شوم. د زده کړیالۍ دوره هم خپلې سختۍ لري. پوره اووه کاله مې زدکړې وکړې. او بالاخره ډاکټر شوم. خپل تخصص مې هم د غاښونو په سر جرایي کې واخيست.

کلی او پخوانی هوډ مې هېر وو، چې زه به یوه ورځ کلي ته د ډاکټر په صفت ځم. یوه ورځ مې ورور راته زنگ وکړ، وویل: چې د یوه کلي وال مېرمن مو ناروغه ده، ستا ادرس مې ورکړ، مرسته ورسره وکړه.

کلی وال مو راغی، روغ ېر مو وکړ. خو کله مې یې چې مېرمن ولیده، نو پخوانې یادونه مې را ژوندي شول. هغه زما معشوقه ښکلا وه. ما ټول څیزونه له یاده ایستي وو. نه پوهېږم چې بیا ولې را ونځېدل. هغې ډېر تغیر کړی وو. خو سترگې یې لا هغه ښان شکلي وي لکه د آهو سترگې، له سترگو مې وپېژندله.

د خاوند څخه مې یې وپوښتل څه ستونزه لرئ.

ځواب یې راکړ: ډاکټر صاحب! غاش یې ډېر درد کړلا، او نو بیا د کلي حکیم ته ورغلو، هغه وایستلو (حکیم یو غیر مسلکي کس وو، چې د ډاکټر دنده یې په کلي کې پرمخ وړله. کله چې په کلي کې وو. زما د تره د زوی تل سر خوږېدا، نو کله به چې حکیم صیب ته ورغلا د چرسو یوه ټوټه به یې ورکړې وه، چې دا دې د غاښ لاندې کېږده جوړېږي، نیم کلی یې چرسیان کړل، بس د ده همدا یوه دوا وه). نو وروسته له هغې نه، د مېرمنې مې د مخ شې لور ډېر درد کړي او کله یې حسه وي.

کله مې چې د غاشو عکس یې واخيست، ومې لیدل چې غاش یې په ډېر فشار او په غیر مسلکي ډول ایستلی او لاندنۍ زامه یې ماته شوې وه.

موضوع مې ورته وويله. ورته مې وويل: يوه وړوکې عمليات ته ضرورت لري. د وويل: ډاکټر صاحب! د عملياتو لږښت څومره کيږي. لږښت مې يې ورته ووي. سړی غلی شو وويل: ډاکټر صاحب! دا خو ډېرې پيسه کيږي زه خو دومره نه لرم. ما ورته وويل: خیر تشویش مه کوه، زه به يې پور درکړم، هرکله چې خدای درکړې بيا به يې راکړې.

دی ډېر خوشاله شو او مننه يې وکړه، چې زه به هيڅ کله ستا دا احسان هېر نه کړم. ورته ومې ويل: نه نه دا خبره به ته نه کړې ته خو مې کليوال يې دومره خو پر ما حق لري.

ځان سره مې وويل: په ښکلا مې دومره درد نه لوريري، دومره خو په ما هم حق لري. عمليات يې تېر شو. خو ورځې تېرې شوې. دې به تل د سترگو له څنگه راته کتل، خو څه يې نه ويل. مابه ځان نه پوهولو، ځان سره مې ويل دې به لا دمخه هېر کړی وي، لکه تا چې هېره کړې وه. وروستی ورځ يې وه نوره نور وروخته. خاوند ته مې يې ځينې دواوې وليکې، ورته مې وويل: دا دواوې واخله او بېرته يې ماته راوړه چې ويې گورم، او نور نو مېرمنه دې شه. دا کولی شئ لاړه شئ.

خاوند يې په دوا پسې ولاړ. دې ته مې وويل: چې يوڅو وخته احتياط کوه، ډېر ساره او تاوده شيان مه خوره. ما غوښتل له اتاقه بهر شم، چې غېر را باندې وشو سيلابه! دا دښکلا آواز وو. نير دې ورغلم. بيا يې وويل سيلابه! زه دې له ياده ايستلې يم. ته خو چې لاړې پسې لاړې، خپلې ټولې وعدې دې هم هېرې کړې. تا خو ويلې وو، کله چې ډاکټر شم نو بيا بيرته کلي ته راځم او خپلو کلی والو ته به خدمت کړم. زه ډېره ستا په انتظار کې پاتې شوم. خو ستا هيڅ درک معلوم نه شو. زه هم د بل چا شوم. خو زما لا تر اوسه له ياده نه يې وتلی، ستا هر ياد مې په سترگو کې تاويري، خو اوس خبره له خبرې تېره ده.

له سترگو يې اوبښکې راغلې. په دې دقيقې کې يې خاوند راغی، دوا يې را ښکاره کړه. دوا مې وليده، د استعمال سپارښتنه مې ورته وکړه او ورته ومې ويل: چې نور کولی شئ لاړه شئ.

زه خپل اتاق ته روان شوم، ورځ تېره شوه، ماښام کور ته روان شوم. ښکلا مې هيڅ له سترگو څخه نه لرې کيده. بيا مې مور غېر وکړ چې ډوډۍ وخوره، خو زما هيڅ اشتها نه وه. ورته مې وويل: زه موږ يم. خو زه لا هم په پخوانيو يادونو کې ډوب وم. او د ښکلا هغه غېر بې مې تر غوږ شو، سيلابه! سيلابه!..

اوني تېره شوه کارته تلم راتلم خو ژوند مې بدل شوی وو. تل به مې هغه په خیالونو کې وه. بیا مې هم ځان ته تسلي ورکوله، سیلابه هغه نوره واده شوې. او تا خو لا دمخه هېره کړې وه، د زړه خبره مه منه لږ خپل عقل نه کار واخله.

مياشت وروسته مې تصمیم ونيولو، چې کلې کې یوه ماینه خانه جوړه وم، هم به یو څو وخته له ښاره لرې وم. او د خپل د ماشومتوب هډ به هم پر ځای کړم. ټول شیان مې آماده کړل، پلار مې هم خوشاله وو، زما د تصمیم نه، او لادمخه یې کلیوالو ته زما د ورتلو زېری یې د کلی په خان کړی وو. مور مې ښه نه برېښېده او زما له تصمیم نه خوښه نه وه، خو پلار مې راضي کړې وه.

کلې ته مې د طبی وسایلو سره حرکت وکړ. کله چې کلي ته ورسېدم، کلیوالو او خان صیب لا د مخه زما د ورتلو لپاره یې تیاری نیولی وو. ټول خوښ ښکاریدل. خان صاحب روغ پر وکړ. او ما ته یې وویل: داکتر صیب تر څو چې کلي کې یې ته زما میلمه یې، او زما میلمستون به ستا ماینه خانه وي.

ما نه غوښتل چې څوک راسره په تکلیف شي. خو د خان صاحب اسرار دې ته اړ کړم، چې د ده غوښتنې ته غاړه کېږدم. خو ورځې تېرې نه وې چې د مریضانو قافلې را روانې شوې، له نږدې او لرې کلیو څخه څوک چې زما په راتلو خبر شوي و راتلل.

اونی لا تېره نه وه، چې د خان صیب کره د ښځو شور گډ شو. گړی وروسته خان صیب او یوه ښایسته پیغه زما معاینه خانې ته راغلل.

خان صیب ته مې وویل: خان صیب خیرت خو به وي د لور مې په غاښ برېښ دی، ځان له درده په ځمکه ولي. ته یې یو ځل وگوره. جلی ته مې وویل: مهربانی دلته په چوکۍ کېنه. کله چې غاش مې یې وکتلو نو اوبه یې اخیستې وي او او سوری هم وو. دوا مې ورکړه. او سپارښتنه مې ورته وکړه چې یوه اونۍ ورسته دې راشی، چې غاښ یې تداوي کړم.

زموږ په کلي کې د هلکانو ښوونځی وو، خو د نجونو ښوونځی نه و. کال مخکې دولت غوښتل چې ښوونځی جوړ کړي، خو خان صاحب ممانعت کړی وو. ویلي یې وو: موږ خپلې ښځې نه بې سطره کوو.

نو کله مې چې کلي کې د مريضانو وضعيت وليدو، ډېر مې زړه درد وکړ چې څومره ستونزو سره لاس او گړيوان دې، په ځانگړي ډول بڼڅې. زه په دې بڼه پوهېدم، د دې ټولو منشاء د بڼڅو د مکتب نه بڼتون دی. هغه متل دی وایي که یوه بڼڅه بیسواده پاتې شي نو یو نسل تبا کوي. زموږ په کلي کې هم همدا وضعيت وو. مېندو خپل او لادونه سم نه وو روزلي، نیم بنگاین او چرسیان وو، نیم بیا ایران ته په مزدورۍ تللی وو. نیم بیا د تربگنت او بدیو شا نیولي وه.

ځان سره مې هوډ وکړ، په هر ډول چې امکان لري خان صیب ته قانع کوم، ترڅو د نجونو بڼونځي ته اجازه ورکړي. اونی تېره شوه، خان صیب له خپلې لور سره بیا راغلل، کله مې چې د خان د لور د غاش تداوي شروع کړه. د خان صیب سره مې هم بنېدار شروع کړ.

ورته ومې ویل خان صیب هغه د نجونو د بڼونځي کیسه څنگه شوه.

ده په ډېر فخر ځواب راکړ: شکر الحمد الله پرېمو نښود، چې د کلي نجونې بې سطره شي. ما ور غبرگه کړه خان صیب که په کلي کې کومه زنانه ډاکټره وی، نو تابه دا خپله بڼایسته پیغله لور ماته تداوي ته راوستې وئ. دا خبره په خان صیب بڼه ونه لږېده. را غبرگه یې کړه، دومره بیغیرته نه یم، کې وی نو تا ته مې نه راوستله. او د ضرورت په وخت کې خو ډاکټر محرم دی. ورته ومې ویل شا نو کې ډاکټره وی ماته دې نه راوستله، نو دا نجونې چې مکتب وه نه وایې نو له کومه به ډاکټره شي، له هوا نه خو نه را کوزیږي. خان صیب باندې خولې روانې شوي. او څه یې وه نه ویل.

او پو شوم چې ده ځان پر احساس کړ، نو ور غبرگه مې کړه، خان صیب د نجونو په تعلیم کې خو څه ستونزه نشته، او تعلیم خو فرض ده.

دی سره د خپلې لور روان شو. نور مريضان مې هم معاينه کړل، نن ورځ ډېر زیاد وو، ډېر سترې شوم. معمولن هر بیگاه د خان صیب زوی ډوی راوړله، خان صیب هم راتلا، زما سره یې په گډه ډوډۍ خوړله. نن خان صیب نه ښکاریدا، زوی یې یواځې راغلی وو. پوه شوم چې خان صیب زما په خبرو خپه شوی وو.

سهار وختي چې کله لمانځه ته را وینس شوم، چې د خان صیب غږ مې تر غوږ شو، ډاکټر صیب! ډاکټر صیب! ځان سره مې وویل: خدای دې خیر را پېش کړئ چې خان صیب په دې سهار وختي کې څه وایي. ورته ومې ویل: خان صیب خیرت دې په دې سهار وختي کې څنگه راغلی یې. را غبرگه یې کړه، خیرو خیرت دی،

ته راځه چې لږ به وگرځو او خبرې سره وکړو.

ډاکټر صيب ستا په پروني خبره مې ډېر سوچ وکړ، ټوله شپه خوب رانغلو او دې نتيجه ته ورسېدم چې ته په حق يې. د نجونو لپاره يو ښوونځی ضروري دي. او په دې توگه نه دا چې زموږ ښځې بې سطره کېږي نه، بلکه زموږ عزت پرځای کېږي. نوزه به دا خبره په کلي کې هم ياده کړم، او له ملا صيب سره به مشوره پرې وکړم.

ته داسې وکړه چې نن د ماسپښين لمانځه ته جومات ته راشه، کله چې مو د ماسپښين لمونځ ادا کړ، خان صيب را جگ شو او خبره يې له خلکو سره شريکه کړه، ملا صيب هم وويل: دا خو ډېر ښه کار دی. نورو کليوالو هم د خبرې په مقابل کې ډېر غبرگون و ښود، د خان صيب په ټينگار او ملا صيب د اسلام له نظره د مسله په جدیت خبرې وکړې. لږ بحث نه وروسته ټول راضي شول.

کومې موسسه چې غوښتل زموږ په کلي کې مکتب جوړکړي، د ريس سره يې په تماس کې شوم، ريس يې وويل: که کليوال موافقه وکړي، ډېر ژر به د ښوونځي ځای تعين او د ښوونځي د ودانۍ چارې به پيل کړي. کليوالو هم د ټولو په مشوره د جومات څنگ د ښوونځي ودانۍ ته غوره وگڼلو.

زما د کال په پوره کېدلو، په کلي کې د ښوونځي د ودانۍ چارې هم تکميل شوې. ما څه موده مخکې بهر کې د PHD پروگرام ته نوم ليکنه کړې وه، او په کلي کې د انټرنټ د نشتون له امله مې خپل ايمل خپل ورو ته ورکړی وو. تر څو چک يې کړي او ما خبر کړي. ورور مې را ته زنگ وکړ، چې دې پروگرام ته بريالی شوی يم او ژو دې ځان دانټريو لپاره راوړسوه. خان صيب سره مې خبره شريکه کړه، او کله چې کليوال هم خبر شول ټول ډېر خپه وو، خو چاره نه وه. ټولو نه مې خداي په امانې واخيسته او د ښار پر لورې روان شوم.

ليکوال: رفيع الله ارمان

د دروازې له ټک ټک سره د مادک دتندي گونځې سره ورغلې، رانيغ شو لاس يې وټپاوه توفداني يې له غاړې ونيوه شنه څاڅکي پورته والوتل ميرمن يې خوله بده ونيوه. دروازه بيا ووهل شوه.

ښه شيبه چوپيتاوه. داخل دروازه نوره هم په زوره ووهل شوه.
مادک پاڅيد له اوږو يې خيږنه خړه کمپله شاته ولويده، ښځې ټکری سره راټول کړ، په سر يې لاس تير کړ غړوڅکه
ويښتان يې له پيوند ټيکري راوتلي ول کمپله يې د بوغبنډ په سرتاوکړې خطا کړه.

مادک د دروازې شاته غږ کړ:

څوک يې؟

معلم عطايم، مادکه لکه چې په رڼا ورځ هم اوس ويريري، زر زوړ شوې سړپه.
شرنگ شو د دروازې ځنځير له ډرې سره ولگيد، دواړو سره غيرې ورکړې، خو د مادک لاهم طبيعت گونځې و.

معلم صيب وويل

مادکه زړه مې تنگ شو کور کې ماشومانو بد حال اچولی و، د پيتاو هم خوند نه و يوازې خوندي په يوه ډډه ديوال
خوا ته ناست و ما وې تاسره به غورې وکړم.
مادک دوه درې ځله په زوره وتوخل.

معلم صيب يې سترگو ته وکتل، طبعه يې ښه نه وه. وويل

ولې مادکه تر اوسه خورک روغ وې او ښه نيغ دروازې ته را روان وې داوې يو په يوتوخي واخيستي؟

مادک له ديوال نه راتويې شوې نجمې خاورې ته سترگې نيولې وې

وويل

معلم صيب د ماشومانو مور يې له وږو سره يوځای له پلار کره ولاړه او زما هم وضعه ښه نه ده؛ همدا اوس هم په
کمپله کې پروت وم په کوټو کې سيلۍ چليږي، واړه مې هم ټول ناروغان دي ټول ټوخيږي...

معلم صيب يې خبره ونيوه

غم مه کوه مادکه هسې ځان ته زړه خورې، غم چې په عالم و هغه غم نه دی؛ د مني شپې همداسې سړې وي د
ميزان ستوری په راختو دی څو ورځې وروسته هوا نرميږي.

مادک بيا څو پرله پسې ټوخي په زرو له ستوني را وايستل، بيا يې زياته کړه

معلم صيب که د خوښه وي زه به بيرته کوټې ته ولاړ شم يخنۍ مې وضعه نوره هم ښه نه کړه .

معلم زړه نازړه وويل

سمه ده مادكه ورځه نور د نه تكليفوم.

خو ته به هم راسره تللی وې!

نه مننه كور د آباد، ځم د جومات تې به گرمه وي يوسات به پام غلط كړو.

مادك معلم صيب ته مړ لاس وركړ او دروازه يې ورپسې پورې كړه.

معلم صيب تر جوماته خواشینی روان و، نه پوهیده چې نن ولې مادك بې خونده و. مادك په ټول كلي كې په ټوكو كې نمره وړې وه، لرې لرې كليو ته به ځوانانو په زور ورسره روان كړی و. په ډيرو كليو كې يې د ټوكو مسابقې گټلې وې، خو ځله خو يې له ملگرو سره ښه وهل هم خوړلي وو.

مادك كوټې ته ننوت. ميرمن يې د كړكۍ له تاخچې راکښته شوه، شنه خيړنه پرده يې سره سمه كړه د مادك په اوږو يې كمپله وړ واچوله وويل

سړيه مالم صيب څه ويل؟

مادك تكيه وكړه په بېرتو يې گوتې تيرې كړې لمدې شوې، لاس يې په كمپله وموښه وويل
دا خلک لیونی دي، نه د چا غریبی ته گوري نه دې یخنی ته، بس را روان به وي وايي به كور كې مې زړه تنگ و،
خدای يې د دوه ټوټي كړي زموږ چې زړونه تنگ دي چيرته ولاړ شو.
خير دی سړيه خو همداسې د آموخته كړي، ټوله ورځ ته يې او د دوی وازې خولې، خو ځله مې درته وويل چې دا
خلک هسې درباندي خپل سات تيروي، له خوارۍ مزدورۍ يې ايستلی يې، نه وينې په كور كې دومره لرگي نشته
چې غاښ پرې وټومبو، دا سوړ ژمی په دې كادانه كې نه تيريږي، د حيوانانو به له ددك كره څومره زړه تنگ وي؛ دا
يې څومه ورځ ده چې هلته له یخنی تنبیدلي دي، سنگینه مې ډیره يادیري امرو خو خير اوس غټ دی .
مادك له كمپلې غاړه راجگه كړه په يوه څنگ كور شو گونځې شين پلاستیک يې له جيبه را وايست ويې ځانډه.

ښځې پرنج وهل زر يې ټيكرۍ په خوله اوپوزه تير كړ.

ها دادی نسوار د هم خلاص شول، تربیگا به بیا درسره خبره نه کيږي آخر دا ټول دې له خپله لاسه، اوږی به مې له وروڼو سره نیش ته تللی وې اوس به د پوره څلویښت زره کالدارې راوړې وې ژمی مو ښه گرم پرې تیریده...
مادك د كوټې دود وهلو تيرانو ته سترگې نيولې وې زر زر يې رپولې.

د دروازې ټک ټک شو.

اوچت رانیځ شو په خوشکه یې وویل
ښځې ورشه گنې په مایې داخل سم بیابه کوي، ورته ووايه مادک نشته په خوارۍ پسې تللی دی !

ښځې غټې پایځې سره راټولې کړې د کوتې وړ یې په درب ووايه ووته، لا برنډې ته نه وه رسیدلې چې دروازه
بیاووهل شوه

غږ یې کړ
درغلم څه تندر را لویدلی چې داسې په توده غلاتځ یې؟ !
مادک کړکۍ ته ور ولاړ شو پرده یې لږ یوې خوا ته کړه، بېر تارونه یې سترگو ته ودریدل.
تورۍ مادک لالا ته غږ کړه، کلیوالو ویل نن د خازم اکا په هجره کې بندار دی.

ښځې وویل
ځی خوار شئ، مادک خوستاسو د ساتیرۍ نه دی چې ټوله ورځ به یې غپوی، څه ورک شه سره له خازمه، مادک
نشته پرون سهار په خوارۍ پسې له کوره...
خبره یې نه وه پوره کړې مادک له کړکۍ پرې غږ کړ
درغلم بازگلیه درغلم
ښځه حیرانه ودریده!
په مادک پسې یې څادر ځمکه جارو کوله له دروازې ووت
په تلو کې یې وویل.
دروازه بنده کړه ویده نه شې! چې بیا به یې په ډېولو ټول کلی را وینس شي زه بیرته راځم .

يوه پاچا امر وکړ، چې سپين ږيري بوداگان بايد ټول ووژل شي، هغلته يو زلمی و، له خپل پلار سره يې بې سارې مينه وه. زلمی چې له ياد حالت نه خبر شو، پلار يې د کور په يوه پټه کوټه کې خوندي کړ، د ياد پاچا فوځ چې کله راغلل، پلټنه يې پيل کړه؛ خو په موندلو يې بريالي نشوو، بيرته خالي لاس ستانه شوو.

د وخت په تېرېدلو پاچا د جاسوسانو پر مټ ومونده، چې هغه خپل پلار پټ کړی دی. پاچا و انگېرله، وړاندې له دې، چې پلار يې ووژل شي او زوی يې بندي کړای شي، پرې ازموينه وکړه..

يو فوځي يې ور واستاوه، ورته يې کړه: پاچا در نه غواړي، چې صبا وختي د هغه په وړاندې پلي سوور حاضر شي. زلمی حيران شو، پلار ته د مشورې له پاره ورغی، ياده پېښه يې ورته بيان کړه. پلار يې موسکې شو ويې خندل! ورته يې کړه: په يوه ستر لرگي پښې واړوه، د پاچا د ناستې ځای ته مخامخ پلي سوور ورشه. همداسې يې وکړل. پاچا د ياد ځوان له زیرکۍ او پوهې نه حيران شو!

پاچا ورته وويل: څه لار شه، صبا لوڅې پښې په گوټو کې راشه! هغه بيا د پلار په لور و خوځېد، د پاچا په غوښتنه يې خبر کړ. پلار ورته ويل: ستا موزې را و باسه، هغه همداسې وکړل. پلار يې له موزو نه لاندینی برخه (تلی) وويسته، ول اوس يې په پښو کېباسه، پاچا ته ورشه. هغه همداسې وکړل. پاچا يې بيا له زیرکۍ او هوشيارۍ نه اغېزمن شو.

درېيم ځل پاچا ورته کړه: څه لار شه، صبا په داسې حال کې راشه، چې دوست او دوښمن در سره وي. ځوان ولاړی، ياده کيسه يې پلار ته بيان کړه. د پلار يې په شونډو موسکا خوره شوه، ورته يې کړه: له ځان سره خپله ښځه او خپل کورنی سپی مله کړه، هر يو د پاچا په وړاندې ووهه. ځوان ور غبرگه کړه: څنگه؟ پلار ورته کړه: بس همداسې وکړه، و به گورې، چې څه کېږي!

زوی د خپل پلار د مشورې سره سم د پاچا په وړاندې، ښځه ووهله! هغه په سوو کړيکو سر شوه، خپل مېړه ته يه کړه: ژر ده، چې په کړې کړنه به (پښېماني) شي. سم د لاسه يې پاچا خبر کړ، چې مېړه يې پلار په ځمکنۍ سمڅه کې پټ ساتلی دی. مېړه يې همدلته پرېښود، هغې د کور پر لور موخه کړه. له مشورې سره سم يې سپی هم ووايه، هغه هم په غيا ترې وتښتېد. پاچا ورته کړه: په همدې کړنلاره کې د وفا او جفا څرک څه ده؟ ځوان سپی را وباله په بېړه د څښتن خوا ته راغی په داسې حال کې چې د مينې اظهار يې کاوه، اما ښځه په خپله موخه لاړه، رښتيا تر بده ښځه، سپی هم زياته وفا لري؟

پاچا ورته کړه: سبا پلار هم در سره راوړله. په سبا د پلار په ملتيا د پاچا و محکمې ته وړاندې شو. پاچا يې و پلار ته کړه: له دې امله چې يو پوه او او زېرک وگړی يې؛ ته به زما مشاور او مرستيال يې! زوی يې د پلار د حکمت له امله د مرگ له لومې خلاص شو.

ځينې ليکوالو څو مرغلرې پيې يلې وي ، او له تاسو سره مي شريکي کړي ، که کومه سهوه يه ليکو کي شوې وي ، هيله ده بښنه وکړئ.

ماخذونه

پورتنۍ ليکلې کيسې د ځينو ليکوالو هم دي ، چي له هغه جملې څخه دي ښ:

I. محترم عبيدالله پټان

II. محترم خليل جمال -

III. محترم شاهين

IV. محترم عبدالله حيران

V. محترم جانباز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library